

Mít rád všechny ve třídě

JAHEN JOSEF JANŠTA

Tomáš má problém. Začala postní doba a pan farář svým ministrantům řekl: „Můžete se postit třeba i každý den, můžete být horlivými ministranty, můžete dát nejvíc nastřádaných peněz pro chudé, ale pokud nebudete mít rádi všechny kluky a holky ve vaší třídě, tak postní dobu prožívat dobře nebudete.“

Tomáš nemá s nikým ve třídě problém, až na Matyáše. Přiznává si, že ho nesnáší, stejně jako všichni ve třídě. Ale jak ho mám mít rád, když se pořád chlubí, že má například nejlepší mobil, nosí jen značkové oblečení, dvakrát ročně jezdí na exotickou dovolenou? Nejlepší ze všech se Matyáš také učí a hlásí se nejraději tehdy, když to nikdo jiný neví. Kluci a holky se kolem něho shlukují, když potřebují něco opsat, ale jinak žádného kamaráda nemá.

Tomáš se s tím svěřuje otci Pavlovi, který mu radí: „Každý den se za něho modli a v duchu si říkej: mám tě rád, i když mi vadí tvé jednání. A zkus se s ním bavit, jak jenom to dokážeš.“

Každý den se ministrant za spolužáka modlí. Po dvou postních týdnech už dokáže na dálku spolužákovi říct: Mám tě rád. Ale dosud se s ním ještě nebavil.

Je pátek. Tomáš má úklid ve třídě, a tak přichází na oběd později než ostatní. Všech-

nadává. Proč mlčím? Mám jedinečnou příležitost. Musím se na ho na něco zeptat. Ale co? Konečně ze sebe dostane: „Koho máš doma?“

„Jsem sám. Až přijdou rodiče z práce, tak jsme tři.“

„Tak to máš aspoň klid. Já mám doma dva bráchy a jednu sestru.“

„Ty se máš! Rodiče si vás rozdělí. Já jsem pro ně jediný a musím být ve všem nejlepší.“

Tomáš má před sebou úplně jiného kluka, než jakého zná ze třídy. Je osamocený, není šťastný, vůbec se nechlubí. Touží mít bráchu anebo alespoň kamaráda. Co ho tak změnilo? Matyáš si totiž dobře všiml, že Tomáš si k němu přisedl i přesto, že se druzí posmívali.

Od onoho pátku si oba kluci často spolu povídají. A v pátek před Květnou nedělí se nemusí Matyáš bát při návratu ze školy samoty, protože si vede domů svého kamaráda.

Ilustrace: Jiri Vančura

ny stoly jsou obsazeny, jenom s Matyášem nikdo nesedí. Chvilí se rozhlíží, ale nakonec si pokládá táč s talíři naproti neoblíbenému spolužákovi. Sní polévku a mezi oběma kluky nepadne jediné slovo. Tomáš si v duchu

RADOSTNĚ SLOUŽIT

V této době často přemýšlím nad lidmi, kteří jsou třeba v těžkém stavu v nemocnicích, a rád bych je nějak podpořil. Nemocnice jsou bohužel zavřené, a tak nevím, jakým způsobem můžu pomoci. Nemohli byste mi něco poradit?

Patrik, 16 let

Milý Patriku, jako křesťané máme několik možností.

První z nich, a řekl bych tou nejpřirozenější, je modlitba. I když

se to může jevit, že to není žádná pomoc, je to podle mě ta nejučinnější metoda. Modlitba za nemocné, za jejich posílení a povzbuzení, modlitba za moudrost, trpělivost a citlivost pro lékaře, sestřičky, sanitáře i za nás kaplany může významně ovlivnit, jak se člověk, který se potýká s vážnou nemocí nebo zraněním, bude cítit a jak se bude stavět k léčbě. V neposlední řadě je možné modlit se i za vedení nemocnic, protože i to má svůj vliv na to, jak bude kdo léčen.

Druhou možností je přinést do nemocnice nějaký

dárek, ať už pro pacienty nebo pro personál. Bylo moc milé sledovat, jak se v době první i druhé vlny vzedmula souznělost lidí se zdravotníky. A mohu upřímně říct, že si zdravotníci (minimálně ti, které znám) moc vážili toho, když někdo vnímal jejich službu a jejich nasazení pro druhé. I drobné občerstvení dokáže zvednout náladu a povzbudit k další službě.

Třetí možností je dobrovolnictví, které je ale v současné době prakticky nemožné, pokud nejsi studentem střední zdravotnické školy. Věřím ale, že otázka možnosti pomoci těžce nemocným nezmizí s ústupem nemoci covid-19 a pak se otevře i tato možnost.

Děkuji za tvou touhu pomoci a nesobecký zájem o druhé a přeji ti hojnost Božího požehnání i jeho moudrosti do života.

FILIP FÜRST
nemocniční kaplan
ve Fakultní nemocnici
Olomouc

Foto: Pitchayaarch - Adobe stock

Pepík a Láďa

OTEC JIRÍ BARHON

Ti dva se hledali tak dlouho, až se našli. Také už jste slyšeli toto rčení? Těm dvěma, o kterých píš, trvalo to hledání skoro dvacet let. Nebylo to hledání vědomé, spíše jim bylo dáno shůry, že se měli v pravý čas potkat.

Narodili se oba v roce 1931 nedaleko od sebe. Datem a místem narození je dělilo jen deset měsíců a pětadvacet kilometrů vzdušnou čarou. Pepík přišel na svět v únoru onoho roku v dnes již zaniklé obci Střimice u Mostu (v padesátých letech byla zbořena kvůli těžbě uhlí), Láďa pak v prosinci v Lounech. Co dělali a jak se to stalo, že z nich byli velcí kamarádi, kteří spolu prožili šestnáct let jeden vedle druhého?

Měli společné hobby, a tím byl fotbal. Protože ho hráli oba velmi dobře, potkali se v roce 1950 v ligových Teplicích, kde jejich podivuhodná fotbalová anabáze začala. Po dvou letech je povolali do armádního fotbalového klubu Dukla Praha (který se tehdy jmenoval jinak), ve kterém váleli opět pospolu dlouhých čtrnáct let. Láďa jako levý bek, Pepík jako záložník. To slůvko „váleli“ je zcela na místě, protože se z nich stali brzy i reprezentanti a v dresu národního mužstva (kdy se hrálo méně zápasů než dnes), nastoupil Pepík k úctyhodným 63 zápasům a Láďa dokonce k 75, z nichž v 72 byl kapitánem.

To již asi víte nebo tušíte, o kom je řeč. Josef Masopust a Ladislav Novák, fotbaloví vicemistři světa z Chile v roce 1962 (Masopust byl navíc toho roku zvolen nejlepším fotbalistou Evropy). Mohl bych uvést i další nemalý výčet jejich úspěchů, ale o ten zde tolik nejde. Chci především připomenout něco, co už dnes na fotbalových hřištích bohužel prakticky neuvídíte.

Na již zmíněném mistrovství světa v Chile, jsme hned v prvním utkání ve skupině hráli proti Brazílii. Ač to byl světový šampionát, kde chce každý vyhrát za každou cenu, stalo se tenkrát něco zvláštního a neočekávaného. Sám Pelé to popisuje takto:

„Udělal jsem si tehdy výron, takže jsem vůbec nemohl běhat. Tenkrát se ještě nemohlo střídát, proto jsem zůstal na hřišti až do konce zápasu. Když se ke mně v jednom okamžiku dostal míč, došlo snad k největšímu okamžiku, jaký jsem kdy ve fotbale zažil. Masopust ke mně nejdříve přiběhl, ale vzápětí se zastavil. Viděl, že

se skoro nedokážu pohnout, a tak mě vůbec neatakoval. Čekal, až někomu přihraju, vůbec se nesnažil připravit mě o míč. Dnes se o fair play hodně mluví. Tehdy to do praxe uvedl právě on. A na to už nikdy nezapomenu.“

Takový byl Josef Masopust. A Ladislav Novák? Jak tenhle precizní a rychlonohý obránce (stovku běhal za jedenáct vteřin) hrál? Věřte tomu nebo ne, ale on – obránce! – za ta dlouhá léta na fotbalových trávnících a tisíce soubojů, které v mnoha utkáních svedl, téměř nikdy žádného protivníka nefauloval! Bojoval jako lev (kterého měl v reprezentačním dresu coby státní znak na prsou), ale vždy bez faulu. Za to získal v roce 1995 Cenu fair play a Mezinárodní diplom v Paříži. Masopust, který ho znal tak dobře jako nikdo jiný, o něm pověděl:

„Hráli jsme spoustu let v jednom týmu. Nikdy jsem ho neviděl udělat faul. Byl i velký kamarád, vždycky mi pomohl se vším, co jsem potřeboval.“

Dneska se obránci dopouští tzv. taktických faulů (které zabrání gólu nebo nebezpečné akci soupeře, ze které by mohl padnout) skoro jako na běžícím pásu a ještě jsou za to chváleni. Jenže i taktický faul je faul a se sportovním duchem je v zásadním protikladu.

Oba dva, Pepík a Láďa, dva velcí kamarádi a fotbaloví rytíři, už na tomto světě nejsou. Ladislav Novák zemřel v roce 2011, Josef Masopust o čtyři roky později. Nejen za to, čeho ve fotbale dosáhli, ale především za to, jakým způsobem jej hráli, by se na ně nemělo zapomenout.

P.S. Jedna osobní vzpomínka na konec: Masopusta jsem ještě v dresu Dukly viděl hrát a dvakrát jsem se s ním krátce setkal, přičemž to prvé setkání dotvrzuje jeho charakter. Bylo

mi dvanáct a s jedním spolužákem jsme zašli za hráči Dukly pro podpisy do jednoho malého hotelu u Prahy, kde měli chvíli odpočinku po soustředění před ligovým zápasem. Někteří z nich hráli karty, ti nás nechali čekat, až svou partičku dohrají, pak se nám teprve věnovali. S Masopustem to bylo jinak. Ten byl ve svém pokoji, rozmlouval s pár spoluhráči, ale jakmile uviděl dva obyčejné kluky, kteří si jdou pro podpisy, hned se zvedl a zašel do recepce, kde si vyžádal list papíru s hotelovou hlavičkou, a na ten se nám podepsal.

Ilustrace: Helena Filčíková